

MdR, NOS Jazzgeschiedenis, deel 91.

plaat 1

Earl Hines a/h Orchestra: Grand Terrace ~~Waltz~~ Shuffle (Earl Hines)
1/4 - 2:36 - RCA PJM 2-8063

Dit stuk werd gemaakt door Earl Hines, genoemd 'Fatha' Hines omdat hij terecht beschouwd wordt als de vader van het moderne jazz-pianospel, - het werd gearrangeerd door tenorsaxofonist Budd Johnson en hij was ook de grote solist in deze opname die 12 juli 1939 plaats vond in New York City, bij de eerste session voor Blue Bird van Earl Hines and his Orchestra. John Ewing was de trombonist, Bob ~~XXXX~~ Crowder de tweede tenorsaxofonist, Na Johnson. De band van Earl Hines zou binnen de kortste keren een belangrijke, of DE belangrijke rol spelen in de ontwikkeling van de jazz, de musici die er ten tijde van deze opname in speelden waren: Milton Fletcher, Ed Simms, Walter Fuller en George Dixon-trompetten, Ed Burke, John Ewing en Joe McLewis-trombones, Omer Simeon en Leroy Harris-altsaxofoons, Budd Johnson en Bob Crowder-tenorsaxofoons - Simeon dubbelde op bariton. Earl Hines-piano, Claude Roberts-gitaar, Quinn Wilson-bas, Alvin Burroughs-drums. Tenorsaxofonist Budd Johnson, ster-solist van de Hines Band en daarnaast de belangrijkste arrangeur, twee jaar jongere broer van trombonist Keg Johnson, werd 14 december 1910 in Dallas, Texas, geboren, en heeft als tenorist dat driftig swingende wat typerend is voor al die Texas tenoren - Herschel Evans bij Count Basie was een prototype. Budd Johnson, ruim 70 op dit moment, is nog steeds zeer actief - Herschel Evans werd nog geen 30 als gevolg van een hartziekte, ^(en) een leeftijdgenoot van deze ~~musici~~ musici overleed als gevolg van een auto-ongeluk, een lijst in de States die ~~van~~ opmerkelijk lang is. Ik bedoel Chu Berry, 13 september 1910 in Wheeling, West Virginia, geboren, die geïnspireerd door Coleman Hawkins tenorsaxofoon ging spelen. Voor hij naar Cab Calloway ging maakte hij naam bij Teddy Hill en Fletcher Henderson, in de band van Mr. Hi-daho was hij de ster-solist. Calloway's orkest in de tweede helft van de jaren dertig/eerste helft jaren veertig, was vooral een show-band, ~~was~~ ^{was} wanneer de de films uit die tijd men, blijkt wat een grandioze rigueur Cab Calloway was - niet in het minst als danser. Op de plaat is het een ander scene: paar 1. De muzikale stukken zijn in de meeste niet voor vroeger in New York City, 20 mei 1939.

plaat 2

Chu Berry a/h Orchestra: At the clambake carnival (Chu Berry)
B/2 - 2:31 - Epic BS 22008

"At the clambake carnival" was een stuk van tenorsaxofonist Chu Berry, de Cab Calloway Band nam het 23 maart 1938 op voor Vocalion in New York City, na Berry hoorden we trombonist Claude Jones, ^{Monetly}drummer Leroy Maxey op vibrafoon, en Chauncey Haughton op klarinet. Een voorbeeld van het gebruikelijker Cab Calloway-werk: bladzijde 1 uit de dictionaire van de 'hepster', de "hep cat", ~~is~~ iemand diecoo zeer bij de tijd is, de jazz-geheimtaal kent, wat toen 'jive talk' heette, terwijl 'jive' NU synoniem is voor 'bull shit'. Zoekt u het maar eens uit bij gelegenheid, dit zijn Cab Calloway en Chu Berry.

idem

Cab Calloway a/h Orchestra: Jive (Calloway, Payne, Berry)
B/3 - 3:00 - idem

In hoe
er Alloway
zelf was
dit met
het feit
dat hij
hij
hij
hij
hij
hij

Vervaardigd door de heren Cab Calloway, orkestleider/vocalist/danser, Benny Payne-pianist en arrangeur ^{en} Chu Berry-Meester tenorsaxofonist: "Jive", dan wel "Page 1x of the Hepsters Dictionaire", zoals Calloway duidelijk maakte staat pagina 2 op de andere kant van deze 78 toerenplaat. ^{Case} Herschel Evans door zijn hart in '39, Chu Berry als gevolg van een auto-ongeluk, 30 oktober 1941 in Conneaut, Ohio, net 31 jaar oud. Tenorsaxofonisten begonnen een steeds belangrijker rol te spelen - nog voor de terugkomst in 1939 uit Europa van Coleman Hawkins Iedere beétte swingende Big Band had zo iemand in 't orkest, we zijn met Cab Calloway nu aan de drie meest vermaarde zwarte bands uit ~~in~~ deze periode toe waar we Basie al uitgebreid hebben doorgenomen. Resten er twee, dit is Jimmy Lunceford.

plaat 3

Jimmy Lunceford a/h Orchestra: For dancers only (Sy Oliver)
B/2 - 2:36 - MCA 510.032

Het orkest van Jimmy Lunceford was een sophisticated show band, ^{en} ~~was~~ bestond nog meer dan die van Calloway uit top-musici, top jazz-musici, waardoor deze formatie wanneer daar de gelegenheid voor was, zich als puur jazz-orkest ook volledig waar kon maken. Trompettist Sy Oliver die uit de South West kwam, The Territory, had een enorme inbreng als blazer ~~en~~ componist/arrangeur - dit "For dancers only" was een soort credo van de Lunceford Band, 15 juni 1937 in New York City voor Decca opgenomen, Willie Smith op ^{altsaxofoon}altsaxofoon en Freddie Webster-trompet waren de solisten. Dit is de bezetting van het orkest: Eddie Tompkins, Paul Webster en Sy Oliver-trompetten. Elmer ^{Crumbley}Crumbley, Russell Bowles en Eddie Durham-trombones. Willie Smith en Ed Brown-^{altsaxofoon}altsaxofoons, Dan Grissom en Joe Thomas-tenorsaxofoons, Jock Carruther baritonsaxofoon. En als u ^{bi} ^{de} ~~was~~ saxofoonsectie dan voor het eerst tot vijf kunt tellen is dat correct - de Lunceford Band was de

eerste die cōntinu werkte met 2 alten, 2 tenoren en 1 bariton, voorjaar 1935 al, 3, 4, 5 jaar voor andere orkesten daar economisch en/of muzikaal aan toe waren. Lunceford's ritmesectie: Edwin Wilcox-piano, Al Norris-gitaar, Mose Allen-bas, Jimmy Crawford-drums. Na Sy Oliver's "For dancers only" een Eddie Durham arrangement: "Pigeon Walk" .

idem

Jimmy Lunceford a/h Orchestra: Pigeon Walk (James V. Monaco)
B/5 - 2:39 - idem

"Pigeon Walk", gearrangeerd door trombonist Eddie Durham, 5 november 1937 in Los Angeles voor Decca opgenomen, soli door Al Norris-gitaar, Eddie Thompkins-trompet, Edwin Wilcox-piano, en Joe Thomas-tenorsaxofoon - zijn reputatie deed weinig onder voor die van Herschel Evans en Chu Berry. De trompetsectie was nog dezelfde van "For dancers only", de drie trombonisten waren nu Trummy Young, Russell Bowles en Elmer Crumbly - Eddie Durham was naar Basie gegaan. Bij de saxofonisten had Ted Buckner de plaats van Ed Brown ingenomen, we horen hem na Willie Smith in het volgende stuk. Misschien zeggen we nu dat het een commercieel stuk is - in elk geval is het typerend voor Lunceford, voor de Swing Era, en wat wezenlijk belangrijk is: het SWINGT. Het doet er niet niet toe WAT je doet, HOE je het doet.

plaat 4

Jimmy Lunceford a/h Orchestra: Tain't what you do (Sy Oliver, Trummy Young)
A/3 - 3:02 - CBS 63154

Trummy Young in zijn "Tain't what you do, is the way ha'-cha-do-it", gearrangeerd door Sy Oliver - eerstx Willie Smith en daarna Ted Buckner op altsaxofoon, Jimmy Crawford-drums. Sy Oliver kreeg zo'n reputatie door zijn werk voor Lunceford, dat Tommy Dorsey hem opkocht, net als eerder Fletcher Henderson bij Benny Goodman in dienst kwam. En als we dan bedenken dat in de jaren twintig George Gershwin en Paul Whiteman, om er twee te noemen, voortdurend bij de zwarte musici op schoot zaten om de kunst af te kijken, ben ik inderdaad befeid te stellen: Jazz? Zwarte muziek uit de U.S. of A. In '39 zou Lunceford een Europese toernee maken, door wat Wereldoorlog II zou worden is die niet door gegaan. Op voorschot had Billy Moore al dit stuk gemaakt, "Belgium Stomp" dat 14 september '33 opgenomen werd, 11 dagen na het uitbreken van die oorlog. Solos door Trummy Young-trombone, Gerald Wilson-trompet die voor Sy Oliver in de plaats kwam, Joe Thomas-tenorsaxofoon, en Paul Webster-trompet.

jazz gesch 91

- 4 -

Dit is het slot van deel 91 in de NOS Jazzgeschiedenis, MdR.

idem

Jimmy Lunceford a/h Orchestra: Belgium Stomp (Billy Moore)
B/l - 2:29 - idem

0 0 0 0 0